

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

26 април 2023 година *

„Преюдициално запитване — Член 99 от Процедурния правилник на Съда — Имиграционна политика — Директива 2008/115/ЕО — Общи стандарти и процедури в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети държави — Член 6, параграф 2 — Решение за връщане, придружено от забрана за влизане за срок от три години — Гражданин на трета държава, притежаващ валидно разрешение за пребиваване, издадено от друга държава членка — Пропуск на националния полицейски орган да разреши на този гражданин да отиде на територията на съответната друга държава членка, преди да вземе това решение за връщането му“

По дело C-629/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen (Административен съд, правораздаващ по имиграционни въпроси, Гьотеборг, Швеция) с акт от 27 септември 2022 г., постъпил в Съда на 7 октомври 2022 г., в рамките на производство по дело

A.I.

срещу

Migrationsverket,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: М. Safjan (докладчик), председател на състава, N. Piçarra и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: Р. Pikamäe,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение в съответствие с член 99 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

* Език на производството: шведски.

Определение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6, параграф 2 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (ОВ L 348, 2008 г., стр. 98).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между А.Л., незаконно пребиваващ в Швеция гражданин на трета страна, и Migrationsverket (Имиграционна служба, Швеция) относно решението на последната да отхвърли подадената от А.Л. жалба по административен ред срещу решението за връщане, прието спрямо него от шведския полицейски орган, и срещу придружаващата това решение забрана за влизане в Швеция.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Член 1 от Директива 2008/115 е озаглавен „Предмет“ и гласи:

„Настоящата директива определя общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой, в съответствие с основните права, които се явяват общи принципи на правото на Общността, както и на международното право, включително задълженията в областта на защитата на бежанците и правата на човека“.

- 4 Член 2 от тази директива е озаглавен „Приложно поле“ и параграф 2 от него предвижда:

„Държавите членки могат да решат да не прилагат настоящата директива за граждани на трети страни:

- а) по отношение на които има отказ за влизане в съответствие с член 13 от [Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОВ L 105, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 8, стр. 5)] или които са задържани или засечени от компетентните органи във връзка с незаконно прекосяване по суша, море или въздух на външната граница на държава членка и които впоследствие не са получили разрешение или право на престой в тази държава членка;
- б) които подлежат на връщане като наказателноправна санкция или като следствие от наказателноправна санкция съгласно националното законодателство или по отношение на които са образувани процедури за екстрадиция“.

- 5 Член 4 от посочената директива е озаглавен „По-благоприятни разпоредби“ и гласи:
- „1. Настоящата директива се прилага, без да се засягат по-благоприятните разпоредби на:
- а) двустранните или многостранните споразумения между Общността или Общността и нейните държави членки, от една страна, и една или повече трети страни, от друга страна;
 - б) двустранните или многостранните споразумения между една или повече държави членки и една или повече трети страни.
2. С настоящата директива не се засягат разпоредбите, които могат да са по-благоприятни за граждани на трети страни, и които са предвидени в достиженията на правото на Общността в областта на имиграцията и предоставянето на убежище.
3. С настоящата директива не се засяга правото на държавите членки да приемат или да продължат да прилагат разпоредби, които са по-благоприятни за лицата, по отношение на които тя се прилага, при условие че подобни разпоредби са съвместими с настоящата директива.
4. По отношение на граждани на трети страни, които са изключени от приложното поле на настоящата директива, в съответствие с член 2, параграф 2, буква а) държавите членки:
- а) гарантират, че отношението им и равнището на защита не са по-малко благоприятни от посочените в член 8, параграфи 4 и 5 (ограничения на използването на принудителни мерки), член 9, параграф 2, буква а) (отлагане на извеждането), член 14, параграф 1, букви б) и г) (спешни медицински грижи и отчитане на потребностите на уязвимите лица) и членове 16 и 17 (условия за задържане), както и
 - б) спазват принципа на „забрана за връщане“.
- 6 Съгласно член 6 от същата директива, озаглавен „Решение за връщане“:
- „1. Държавите членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, без да се засягат изключенията, посочени в параграфи 2—5.
2. От граждани на трети страни, които са в незаконен престой на територията на държава членка и притежават валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, което е издадено от друга държава членка, се изисква незабавно да отидат на територията на тази друга държава членка. В случай че засегнатият гражданин на трета страна не се съобрази с това изискване или когато незабавното напускане на гражданина на трета страна се налага поради основания, свързани с обществения ред или националната сигурност, се прилага параграф 1.
3. Държавата членка може да се въздържа от издаване на решение за връщане на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на нейна територия, ако засегнатият гражданин на трета страна бъде приет обратно от друга държава членка въз основа на двустранни споразумения или договорености, които са действащи към датата на

влизане в сила на настоящата директива. В този случай държавата членка, която е приела обратно засегнатия гражданин на трета страна, прилага параграф 1.

4. Държавите членки могат във всеки един момент да вземат решение да предоставят на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, самостоятелно разрешение за пребиваване или друго разрешение, което дава право на престой, поради хуманни, хуманитарни или други причини. В този случай не се издава решение за връщане. В случай, че решение за връщане вече е издадено, то се оттегля или се спира изпълнението му за срока на валидност на разрешението за пребиваване или на друго разрешение, с което се дава право на престой.

5. Ако по отношение на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на държава членка, е образувана процедура за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на престой, държавата членка разглежда възможността да се въздържи от издаване на решение за връщане до приключване на процедурата, без да се засяга параграф 6.

6. Настоящата директива не препятства държавите членки да приемат решение за прекратяване на законния престой, заедно с решение за връщане и/или решение за извеждане и/или забрана за влизане в рамките на едно административно или съдебно решение или акт, съгласно националното им законодателство, без да се засягат процедурните гаранции, предвидени в глава III и в други приложими разпоредби на общностното и националното законодателство“.

7 Член 11 от Директива 2008/115 е озаглавен „Забрана за влизане“ и гласи:

„1. Решенията за връщане се придружават от забрана за влизане:

а) ако не е предоставен срок за доброволно напускане; или

б) ако задължението за връщане не е било изпълнено.

В останалите случаи решенията за връщане могат да бъдат придружени от забрана за влизане.

2. Продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплахата за обществения ред, обществената или националната сигурност.

[...]“.

Шведското право

8 Член 6 а от глава 8 от Utlänningslag (2005:716) (Закон за чужденците (2005:716) предвижда:

„Когато възникне въпрос относно извеждането или експулсирането съгласно членове 2, 3 или 6 [от настоящата глава] на чужденец, който притежава валидно разрешение за пребиваване или друга форма на разрешение, даващо му право да пребивава в друга

държава — членка на [Европейския съюз], решаващият орган изисква от чужденеца да се върне доброволно в другата държава — членка на [Съюза], в разумен срок. Решаващият орган може да вземе решение за извеждане или експулсиране само ако чужденецът не е изпълнил това искане.

Първа алинея не се прилага, ако:

[...]

5. има вероятност чужденецът да не изпълни искането.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 9 На 23 март 2022 г. в Швеция е извършена пътна проверка на A.L., гражданин на трета страна. При тази проверка шведският полицейски орган установява, че A.L. няма нито разрешение за пребиваване, нито разрешение за работа в Швеция. A.L. обаче представя хърватско разрешение за пребиваване, валидно до 25 юни 2022 г., и твърди, че работи за хърватска агенция, която го е наела за шведско дружество.
- 10 Същия ден този полицейски орган издава решение, с което разпорежда на A.L. да напусне шведската територия. Това решение е придружено от забрана за влизане в Швеция за срок от три години. От акта за преюдициално запитване е видно, че посоченият полицейски орган не е поискал от A.L. да се върне доброволно в Хърватия, с мотива че според него той вероятно не би изпълнил това искане.
- 11 A.L. заминава за Загреб (Хърватия) на 1 април 2022 г.
- 12 A.L. подава жалба по административен ред срещу решението, посочено в точка 10 от настоящото определение, пред Имиграционната служба. След като последната отхвърля жалбата, A.L. подава жалба по съдебен ред срещу това решение за отказ пред Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen (Административен съд, правораздаващ по имиграционни въпроси, Гьотеборг, Швеция), който е запитващата юрисдикция.
- 13 Тази юрисдикция иска да се установи дали член 6 а от глава 8 от Закона за чужденците (2005:716), с който се транспонира член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 в шведския правен ред, е съвместим с тази директива.
- 14 Несъмнено, посоченият член 6 а, първа алинея предвиждал в съответствие с член 6, параграф 2 от тази директива, че компетентният национален орган трябва да позволи на гражданин на трета страна, който има право на пребиваване в държава членка, да се върне доброволно в последната, преди да вземе решение за евентуалното му връщане. Споменатият член 6 а, втора алинея, точка 5 обаче съдържа изключение, което не било предвидено в член 6, параграф 2 от посочената директива, доколкото, когато е вероятно, че този гражданин на трета страна няма да се върне в тази държава членка, по отношение на него може да бъде взето решение за връщане, без преди това този орган да му е дал възможност да отиде в посочената държава членка.

15 При тези обстоятелства Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen (Административен съд, правораздаващ по имиграционни въпроси, Гьотеборг) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Какво е значението на член 6, параграф 2 от Директива 2008/115? Тази разпоредба означава ли, че от гражданина на трета страна трябва да се поиска незабавно да се върне от държавата членка, в която пребивава незаконно, в държавата членка, в която има валидно разрешение за пребиваване, освен когато незабавното напускане на гражданина на трета страна се налага поради основания, свързани с обществения ред или националната сигурност?
- 2) Предвидени ли са насоки в Директива 2008/115 или в друг законодателен акт на Съюза относно последиците, ако националният орган не отправи необходимото искане съгласно член 6, параграф 2 от Директива 2008/115? Означава ли липсата на необходимото искане, че решението за извеждане и решението за забрана за влизане са невалидни?
- 3) Ако член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 предполага такова искане и поражда последици, достатъчно ясен и точен ли е той, така че да има директен ефект?
- 4) Съвместима ли е с правото на Съюза национална правна уредба като шведското правило в глава 8, член 6 а от Закон [(2005:716)] за чужденците, с който се създават допълнителни изключения от евентуалното задължение за отпращане на искане?“.

По преюдициалните въпроси

- 16 Съгласно член 99 от Процедурния правилник на Съда, когато отговорът на преюдициален въпрос се налага недвусмислено от съдебната практика или отговорът на такъв въпрос не оставя място за разумно съмнение, Съдът може във всеки един момент да се произнесе с мотивирано определение по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат.
- 17 Тази разпоредба следва да се приложи по настоящото дело.

По първия и четвъртия въпрос

- 18 С първия и четвъртия си въпрос, които следва да се разгледат заедно и на първо място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че компетентните органи на държава членка са длъжни да разрешат на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на тази държава членка и притежава валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, издадени от друга държава членка, да отиде в последната, преди евентуално да вземат решение за връщането му, макар тези органи да считат, че гражданинът вероятно няма да изпълни искане да отиде в съответната друга държава членка.
- 19 Съгласно член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 от граждани на трети страни, които са в незаконен престой на територията на държава членка и притежават валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, които са издадени от друга

държава членка, се изисква незабавно да отидат на територията на тази друга държава членка. В случай че засегнатият гражданин на трета страна не се съобрази с това изискване или когато незабавното напускане на гражданина на трета страна се налага поради основания, свързани с общественения ред или националната сигурност, се прилага параграф 1 от този член 6. Последната разпоредба предвижда, че държавите членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия.

- 20 От посочения член 6, параграф 2 следва, че на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на държава членка, но притежава валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, които са издадени от друга държава членка, следва да се разреши да отиде в последната държава, вместо за него да се издава решение за връщане, освен ако общественият ред или националната сигурност не налагат това (вж. в този смисъл решение от 24 февруари 2021 г., М и др. (Прехвърляне в държава членка), C-673/19, EU:C:2021:127, т. 35 и цитираната съдебна практика).
- 21 Тази разпоредба обаче не може да се тълкува в смисъл, че установява изключение от приложното поле на Директива 2008/115 в допълнение към предвидените в член 2, параграф 2 от последната изключения, позволяващо на държавите членки да не прилагат общите стандарти и процедури за връщане на граждани на трети страни в незаконен престой, когато те отказват незабавно да отидат на територията на държавата членка, която им е признала право на пребиваване (решение от 24 февруари 2021 г., М и др. (Прехвърляне в държава членка), C-673/19, EU:C:2021:127, т. 36).
- 22 Напротив, в случай че тези граждани откажат да отидат незабавно на тази територия, държавите членки, на чиято територия посочените граждани са в незаконен престой, по принцип са длъжни по силата на член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 във връзка с параграф 1 от този член да приемат решение за връщане, с което на същите граждани се разпорежда да напуснат територията на Съюза (решение от 24 февруари 2021 г., М и др. (Прехвърляне в държава членка), C-673/19, EU:C:2021:127, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 23 Освен това, както личи от заглавието ѝ и от текста на член 1 от Директива 2008/115, тя установява „общите стандарти и процедури“, които всяка държава членка трябва да прилага по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой. От горепосочения израз, както впрочем и от общата структура на тази директива следва, че държавите членки могат да се отклонят от тези стандарти и процедури само при условията, предвидени в посочената директива, и по-специално при условията, определени в член 4 от последната (решение от 28 април 2011 г., El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, т. 32).
- 24 Посоченият член 4, параграф 3 предоставя на държавите членки възможността да приемат или да продължат да прилагат разпоредби, които са по-благоприятни за гражданите на трети страни, които са в незаконен престой, от тези на Директива 2008/115, при условие че тези разпоредби са съвместими с нея. Все пак тази директива не позволява на държавите членки да прилагат по-строги стандарти в уредената с нея област (решение от 28 април 2011 г., El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, т. 33).

- 25 В това отношение Съдът отбелязва също, че Директива 2008/115 установява с точност процедурата, която всяка държава членка трябва да прилага по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой на нейна територия, и определя реда на протичане на различните етапи, които в своята последователност образуват тази процедура (решение от 28 април 2011 г., El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, т. 34).
- 26 С оглед на тези съображения следва да се констатира, че тълкуване на член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 в смисъл, че тази разпоредба позволява на компетентните органи на държавите членки да приемат решение за връщане, когато е „вероятно“, че съответният гражданин на трета страна няма да изпълни искане незабавно да отиде на територията на държавата членка, която му е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, би означавало да се въведе изключение, което не е предвидено в този член 6, параграф 2, и следователно би лишило тази разпоредба от полезното ѝ действие.
- 27 Предвид тези съображения на първия и четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че компетентните органи на държава членка са длъжни да разрешат на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на тази държава членка и притежава валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, издадени от друга държава членка, да отиде в последната, преди евентуално да вземат решение за връщането му, макар тези органи да считат, че гражданинът вероятно няма да изпълни искане да отиде в съответната друга държава членка.

По третия въпрос

- 28 С третия си въпрос, който следва да се разгледа на второ място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че доколкото изисква държавите членки да позволят на граждани на трети страни, които са в незаконен престой на тяхна територия, да отидат в държавата членка, която им е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, преди евентуално да вземат решение за връщането им, има директен ефект и следователно частноправните субекти могат да се позовават на него пред националните юрисдикции.
- 29 От постоянната практика на Съда следва, че във всички случаи, когато разпоредбите на дадена директива са безусловни и достатъчно точни по своето съдържание, е възможно да се извърши позоваване на тях пред националните юрисдикции срещу съответната държава членка, когато тя не е транспонирала в срок тази директива в националния правен ред или когато я е транспонирала неправилно (решение от 1 август 2022 г., TL (Липса на устен и писмен превод), C-242/22 PPU, EU:C:2022:611, т. 49 и цитираната съдебна практика).
- 30 В това отношение Съдът е уточнил, че една разпоредба на правото на Съюза е, от една страна, безусловна, когато създава задължение, което не е съпроводено от никакво условие, и не зависи в изпълнението или действието си от приемането на акт било на институциите на Съюза, било на държавите членки, и от друга страна, достатъчно ясна, за да може частноправен субект да се позовава на нея и съдът да я прилага, когато създава задължение по недвусмислен начин (решение от 1 август 2022 г., TL (Липса на устен и писмен превод), C-242/22 PPU, EU:C:2022:611, т. 50 и цитираната съдебна практика).

- 31 Освен това Съдът е постановил, че дори дадена директива да оставя на държавите членки известна свобода на преценка при приемането на условията за нейното прилагане, може да се счита, че разпоредба от тази директива е безусловна и точна, при положение че възлага по недвусмислен начин на държавите членки задължение за постигането на точен резултат, без никакви придружаващи условия по отношение на прилагането на установеното в нея правило (решение от 1 август 2022 г., TL (Липса на устен и писмен превод), C-242/22 PPU, EU:C:2022:611, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 32 В случая, както бе посочено в точка 25 от настоящото определение, Директива 2008/115 установява с точност процедурата, която всяка държава членка трябва да прилага по отношение на връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, и определя реда на протичане на различните етапи, които в своята последователност образуват тази процедура.
- 33 В това отношение от текста на член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 следва, че само когато съответният гражданин на трета страна не се съобрази с изискването незабавно да отиде на територията на държавата членка, която му е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, или когато незабавното му напускане се налага поради основания, свързани с обществения ред или националната сигурност, държавата членка, на чиято територия този гражданин е в незаконен престой, издава решение за връщане в съответствие с параграф 1 от този член 6.
- 34 Важно е да се отбележи, от една страна, че задължението на държавите членки да разрешат на гражданите на трети страни, които са в незаконен престой на тяхна територия, да отидат в държавата членка, която им е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, е безусловно, тъй като член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 не обвързва това задължение с приемането на акт на Съюза, нито позволява на държавите членки да поставят условия или да ограничат обхвата на посоченото задължение.
- 35 От друга страна, макар Директива 2008/115 да оставя на държавите членки известна свобода на преценка, когато приемат практическите правила за прилагане на процедурата по член 6, параграф 2 от тази директива, посочената разпоредба им възлага по недвусмислен начин задължението да позволят на гражданите на трети страни, които са в незаконен престой на тяхна територия, да отидат в държавата членка, която им е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, преди по отношение на тях да бъде прието решение за връщане.
- 36 С оглед на тези съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че доколкото изисква държавите членки да позволят на граждани на трети страни, които са в незаконен престой на тяхна територия, да отидат в държавата членка, която им е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, преди евентуално да вземат решение за връщането им, има директен ефект и следователно частноправните субекти могат да се позовават на него пред националните юрисдикции.

По втория въпрос

- 37 С втория си въпрос, който следва да се разгледа на последно място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че когато в противоречие с тази разпоредба държава членка не позволява на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на нейна територия, да отиде незабавно в държавата членка, която му е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, преди да приеме решение за връщането му, това решение за връщане и придружаващата го забрана за влизане са невалидни.
- 38 По силата на принципа на предимство на правото на Съюза, в случай че му е невъзможно да тълкува националната правна уредба в съответствие с изискванията на правото на Съюза, всеки сезиран в рамките на своята компетентност национален съд в качеството си на орган на държава членка е длъжен да не прилага националните разпоредби, противоречащи на разпоредба от правото на Съюза с директен ефект, каквато в случая е член 6, параграф 2 от Директива 2008/115, в разглеждания от него спор (вж. в този смисъл решение от 10 март 2022 г., *Landkreis Gifhorn*, C-519/20, EU:C:2022:178, т. 101 и цитираната съдебна практика).
- 39 От това следва, че всеки сезиран в рамките на своята компетентност национален съд трябва — освен ако може да тълкува национална правна уредба като тази в главното производство в съответствие с правото на Съюза — да откаже да приложи такава правна уредба в разглеждания от него спор (вж. в този смисъл решение от 10 март 2022 г., *Landkreis Gifhorn*, C-519/20, EU:C:2022:178, т. 102).
- 40 В тази връзка националният съд трябва да има предвид по-специално, че това включва евентуално задължение за вземане на всички мерки, улесняващи постигането на пълното действие на правото на Съюза (решение от 16 декември 2010 г., *Seydaland Vereinigte Agrarbetriebe*, C-239/09, EU:C:2010:778, т. 53 и цитираната съдебна практика).
- 41 Всъщност съгласно принципа на лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 ДЕС, държавите членки са длъжни да отстранят незаконосъобразните последици от нарушението на правото на Съюза (решение от 25 юни 2020 г., *А и др. (Вятърни генератори в Алтер и Невеле)*, C-24/19, EU:C:2020:503, т. 83). Следователно компетентните национални органи, включително националните юрисдикции, сезирани с жалба срещу вътрешноправен акт, приет в нарушение на член 6, параграф 2 от Директива 2008/115, са длъжни при упражняване на правомощията си да вземат всички необходими мерки, за да санират неспазването от националния орган на задълженията, произтичащи от последната разпоредба. Това може например да доведе по силата на националното право до обявяване на решението за връщане за недействително, а оттук и на придружаващото го решение, като забраната за влизане по член 11 от тази директива.
- 42 С оглед на тези съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че когато в противоречие с тази разпоредба държава членка не позволява на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на нейна територия, да отиде незабавно в държавата членка, която му е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, преди да приеме решение за връщането му, компетентните национални органи, включително националните юрисдикции, сезирани с жалба срещу това решение за

връщане и придружаващата го забрана за влизане, са длъжни да вземат всички необходими мерки, за да санират неспазването от националния орган на произтичащите от посочената разпоредба задължения.

По съдебните разноски

- 43 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

- 1) Член 6, параграф 2 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни,

трябва да се тълкува с смисъл, че

компетентните органи на държава членка са длъжни да разрешат на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на тази държава членка и притежава валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, издадени от друга държава членка, да отиде в последната, преди евентуално да вземат решение за връщането му, макар тези органи да считат, че гражданинът вероятно няма да изпълни искане да отиде в съответната друга държава членка.

- 2) Член 6, параграф 2 от Директива 2008/115

трябва да се тълкува с смисъл, че

доколкото изисква държавите членки да позволят на граждани на трети страни, които са в незаконен престой на тяхна територия, да отидат в държавата членка, която им е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, преди евентуално да вземат решение за връщането им, има директен ефект и следователно частноправните субекти могат да се позовават на него пред националните юрисдикции.

- 3) Член 6, параграф 2 от Директива 2008/115

трябва да се тълкува с смисъл, че

когато в противоречие с тази разпоредба държава членка не позволява на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на нейна територия, да отиде незабавно в държавата членка, която му е издала валидно разрешение за пребиваване или друго разрешение, даващо право на престой, преди да приеме решение за връщането му, компетентните национални органи, включително националните юрисдикции, сезирани с жалба срещу това решение за връщане и придружаващата го забрана за влизане, са длъжни да вземат всички необходими мерки, за да санират неспазването от националния орган на произтичащите от посочената разпоредба задължения.

Подписи